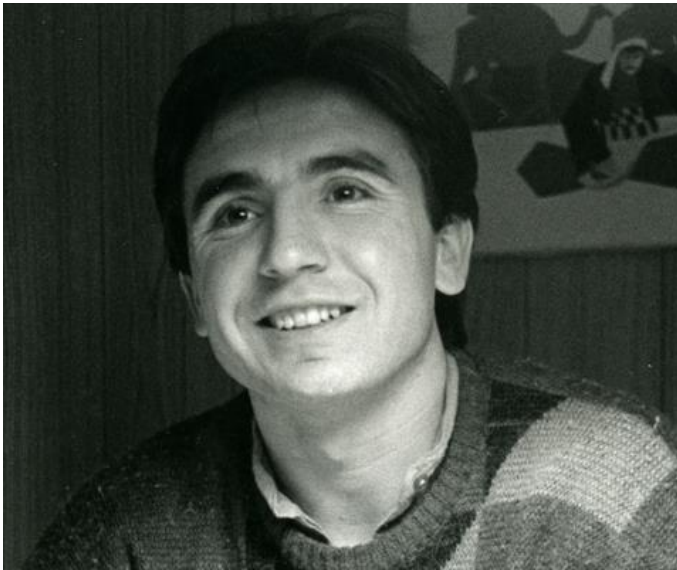

Portræt: Abdulgani Cittirikaya

- Bor i Åbyhøj
- Underviser i folkeskolen
- Kom til Aarhus i 1979, hvor hans forældre allerede boede

*Abdulgani
Cittirikaya.
Foto: Privateje.*

I min gade

Abdulgani Cittirikaya bor i Åbyhøj ved Aarhus og underviser i de ældste klasser i den nærliggende folkeskole. De fleste af eleverne har indvandrerbaggrund, men der er også enkelte danske. Om aftenen underviser han i tyrkisk for begyndere.

Abdulgani har boet i Aarhus, siden han forlad Tyrkiet i 1979. Hans forældre og søskende var kommet til Aarhus nogle år tidligere, mens han blev tilbage i Sarkisla (Sivas-provinsen). Han ville have en tyrkisk studentereksamen, inden han kom til Danmark.

"Det første jeg lagde mærke til ved ankomsten var landskabet. Det var i august, hvor alting i Tyrkiet var gult og brunt, varmt og støvet. nu kom jeg til et sted, hvir det hele var grønt. Dagen efter skulle vi spille fodbold – på grønne fodboldbaner sammen med lyshårede mennesker. Det var meget, meget spændende – i hvert fald de første par dage. Det at forstå Danmark og danskerne tager tid. Selvom jeg efterhånden har boet i landet i mange år, vil jeg indrømme, at der er mange, mange ting i dette samfund, som jeg stadig ikke forstår. Der skal åbenbart endnu flere erfaringer til, før man kommer ind under huden på det danske samfund."

Abdulganis familie. Foto: Privateje.

"Fx kommer der et brev fra boligforeningen om, at vinduer og døre skal skiftes ud. Et par håndværkere dukker op kl. 07:00 om morgenen og begynder at arbejde mens vi sover. Hvem har sendt dem? Og hvem har besluttet det? Nu har jeg lært det, men det tog rigtig lang tid at forstå, hvordan en boligforening arbejder. Altså alt det der med beboerdemokrati, og hvordan beslutninger træffes. At der er min boligforening."

Det tager tid

"Det tager tid, før man begynder at sige, at den lejlighed man bor i, er min lejlighed. Det tager tid, før man erkender, at den gade man bor i, er min gade. Den skole, mine børn går i, er min skole ...

I den første lange tid lever man overfladisk i det nye samfund – uden at forstå, hvad der foregår. Heldigvis er jeg kommet så langt, at jeg er begyndt at kunne gennemskue nogle ting. men der er stadigvæk områder, hvor jeg måske tror, at jeg forstår, hvad der foregår. Men blive sat af, når det kommer til stykket. områder, hvor jeg mangler et vejskilt eller en vejledning eller en guide, der kan vise vej.

Fx har jeg aldrig været med til en dansk begravelse – jeg ved ikke, hvad der foregår. Sprogligt ved jeg godt, at jeg skal sige, at jeg kondolerer og se alvorlig ud. men jeg ved ikke, hvordan jeg skal dele sorgen med de efterladte. Hvis nogen dør i Tyrkiet, ved jeg præcis, hvordan jeg skal bære mig ad. Man går til vedkommendes hus og kondolerer og sidder stille sammen. i begyndelsen er der måske 30-40-50 mennesker til stede, først og fremmest ældre mennesker. Jeg ved også, hvad vi skal snakke om. Så sidder vi dér, måske en time.

Næste dag kommer vi igen, men så er det kun en halv time eller tre kvarter, så familien vænner sig til at være alene med sorgen. Men i forhold til danske familier ved jeg ikke, hvordan jeg skal gøre. Mine forældre har ikke kunne lære mig det, for de har heller aldrig været med.

Mine børn har været med til kammeraternes fødselsdage, men jeg har hverken været med til dansk barnedåb eller bryllup. Jeg ved ikke hvordan jeg skal dele glæden med brudeparret, og om jeg kommer med penge eller gaver, og hvor dyrt det skal være."

At dele glæde og sorg

"Det siger noget om, at vi ikke er kommet så langt med integrationen i Danmark, at vi har lært at dele glæden eller sorgen med hinanden. Hvis vi kunne det, havde jeg været med til bryllupper, begravelser, barnedåb, familiefester ... Men det har jeg ikke. Man kan ikke planlægge den slags ting. Det er noget, der skal gro mellem mennesker, når de føler sig trygge ved hinanden. Bor man ved siden af hinanden eller arbejder sammen, er muligheden større. Men det er ikke sikkert."